

Iki-ihmisten Pyhäkoulu, Kausi 2

Jakso 6 Keksijän työpaja

Sisällys

1. Alkusoitto saksofonilla: Tiellä ken vaeltaa -virrestä.

2. Alkupuhe

Tervetuloa Iki-ihmisten Pyhäkoulun toiselle kaudelle. Keinutuoli on vaihdettu ennakkoon ostettuun keikkalippuun ja metsä huolella hiekoitettuun kivikatuun. Tällä kaudella sinulle esitetäänkin erityisesti yksi kysymys, mitä sinulle kuuluu? Ja koska meidän kaikkien kuulumiset ovat aina erilaisia, emmekä aina voi tietää mitä toiselle ihmiselle todella kuuluu, niin annetaan musiikkikappaleiden kertoa jaksolta joidenkin meistä tuntemuksia. Ja näin pikkuhiljaa käymme läpi eräänlaisen kuulumiskierroksen. Kukahen haluaisi olla seuraavana vuorossa: Ainiin, iki-ihmisiä ovat kaikki, joilla on ikää, ihmisyyttä ja tahto kohti ikuisuutta. No niin, nyt pääsemme jatkamaan.

3. Kolmatta linjaa -laulu

4. Hartaus-tarina

(myrskyn ääniä merellä, kaukaista salamointia)

Jokaiselle, joka kuulee tämän kirjan ennussanat, minä vakuutan: Jos joku panee niihin jotakin lisää, panee Jumala hänen kärsittävikseen ne vitsaukset, joista tässä kirjassa on kerrottu. Jos joku ottaa pois jotakin tämän ennustusten kirjan sanoista, ottaa Jumala pois hänen osallisuutensa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kerrottu. (Ilm.22:18-19)

(tuulen ujellusta rannalla, sitten pienen nuotion palamisääni sisätilassa)

Kertoja:

Tässä jaksossa meidät kohtaa erikoinen näky: vanha mies yksinään luolassa kirjoittamassa ylös asioita, joita kukaan muu ihminen ei ole nähnyt tai kuullut. Hän yksin ne näki, viettäessään aikaansa jo hänen maalliseksi kodikseen muodostuneessa luolassa.

Siitä on jo melkoinen määrä vuosia, kun tämä sama mies, silloin vielä nuori poika, nojaili mestarinsa rintaa vasten, ja kysyi häneltä:

(ihmisten puhetta)

Herra, kuka se on?

Paikallaolija:

Hänen mestarinsa oli todennut, että se, jolle annan tämän leivänpalan, ja ojentanut palan leipää Juudas Iskariotille.

Ja oli tämä sama mies, silloin nuorena, saanut olla vuorella näkemässä (välähdyksen ääni) kuinka hänen mestarinsa ulkomuoto oli muuttunut, ja hänen kasvonsa olivat loistaneet kuin aurinko, ja hänen vaatteensa muuttuneet valkeiksi kuin lumi. Hänen mestarinsa kanssa olivat tuolloin saapuneet puhumaan profeetat Elia ja Mooses.

Silloin tämä mies pelkäsi, mutta niin pelkäsivät muutkin.

(tuulen ujellusta, veden tippumista kallionseinää pitkin lätäkköön)

Kertoja:

Tänään tämä vanhus, Johannes, merkitsee muistiin hänelle annettua ilmestystä, ja pohtii millä sanoilla hän minkäkin asian kuvailisi – niin erikoisia ihmiselle nämä kaikki näyt olivat.

Kaikkea ei saanut kirjoittaa auki mutta suurin osa piti kirjoittaa – ja pois niistä sanoista ei saanut jättää mitään.

Kaikki olivat merkitseviä, sillä niistä monet tulisivat tavoittamaan totuuden, ja niihin monet tulisivat kaatumaan.

(myrskyn ääniä merellä)

Mooseksen kautta Jumala antoi ihmisille lain käskyt ja ohjeet.

Johanneksen kautta Jumala välitti ihmisille tiedon viimeisten aikojen tapahtumista.

Lain käskyistä ei ole milloinkaan poistunut yksikään kirjain, vaikka Jeesus lain täyttikin.

Ilmestyskirjan sanomasta ei saa mitään ottaa pois, eikä siihen saa mitään lisätä.

Lain rikkojan katumukseen pelastuksena on Jeesus – sillä hän on syntien sovittaja.

Ja hän on ainut pelastus heillekin, jotka ankarista kielloista huolimatta, olisivat hänen sanojansa muokanneet.

(myrskyn ääniä merellä, vaimenevat vähitellen)

5. Raamatunkohtanosto

Pysähdytään vielä viimeisen kerran pohtimaan millaista voisi olla hyvä elämä, ja mitä Raamattu siitä haluaisi meille tällä kertaa sanoa. Olemme kulkeneet tällä kaudella jakso jaksolta aina pienen matkan pienen oivalluksen kerrallaan tämän kysymyksen äärellä ja ehkäpä meillä on jo jokin vastauskin siitä mielessämme. Seuraavaksi nostan taas raamatunkohdan. Ja kohta on psalmista 46. *Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. Sen tähden emme pelkää vaikka maa järkkyyisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat.* Kyllä tämä kohta puhuu itselleni ennen kaikkea siitä, että ei tarvitse pelätä. Sen tähden emme pelkää. Mitä tahansa ympärillä tapahtuu, on ne sitten isompia mullistuksia maailmalla tai pienempiä mullistuksia ihan siinä omassa elämässä, niin tämä kohta kertoo siitä että ei tarvitse pelätä, koska Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä. Sieltä arjen elämästä ei yleensä puutu niitä hetkiä, jolloin kokee olevansa hädässä. Ja varmasti sen tietäen tämäkin kohta on annettu, sillä kysymys taitaa olla enemmän siitä että kun me ollaan hädässä, ei siitä tuleeko hädän hetkiä. Ja silloin saamme luottaa Jumalaan, joka on apumme hädässä. Ja hyvästä elämästä puheenollen, tämä kohta varmaan aika monen asian kattaa, mitä ollaan jo edellisissä jaksoissa käsitelty. Luottamus Jumalaan siellä meidän arjen keskellä tekee elämästä hyvää aika monissakin tilanteissa, ja luo perustan elää hyvää elämää.

6. Jäljet joita jätin -laulu

7. Loppupuhe:

Mennyttä ei voi takaisin ostaa, eikä sitä toisaalta kannata edes haikailla, sillä Jumalan lapsen katse suuntaa aina eteenpäin. Ja tämän ajatuksen äärellä on hyvä olla nyt lopettamassa tätä Iki-ihmisten Pyhäkoulun toista kautta.

Kantapää osoittaa aina taaksepäin ja menneeseen, ja siihenhän paholainen iski kiinni jo siinä ensimmäisessä Raamatun ennustuksessa Jeesuksesta. Siksi Jeesus saattoikin aikanaan todeta, että hänen seuraajiensa tulisi katsoa vain ja ainoastaan eteenpäin, eikä sinne menneeseen, josta paha kyllä yrittää kaikin voimin muistutella.

Meillä ihmisillä niitä eri sorttisia, maksamattomia velkoja saattaa elämän matkalta kertyä sievoinenkin pino, eikä niiden takaisin maksu aina ole edes mahdollista. Silti ainoa velka, joka ihmisen erottaa Jumalasta, on maksettu. Kristus kun otti kaikkien ihmisten velat Jumalalle maksettavakseen, ja murskasi samalla sen kantapäässä roikkuvan menneistä muistuttelin pään.

Ja ihminen saakin Kristuksen ansiosta, alkaa elämään uudenalaista elämää, ja jättämään taakseen niitä jälkiä, jotka kertovat kevyistä askelista, sellaisista, joita eivät enää paina menneisyyden taakat, vaan jotka suuntaavat eteenpäin kohti taivaan kotia – ja sitä lopullista voittoa, joka on ihmiselle jo valmistettu.

Kuitenkin matka on vielä kesken, ja sille matkalle haluan toivottaa sinulle, luottamusta Jumalan hyvään tahtoon ihmistä kohtaan, kevyitä askelia, ja sisimmän rauhaa, ei sellaista rauhaa, jonka maailma antaa, vaan sellaista jonka saa aikaan Kristuksen tekemästä työstä iloitseminen ja hänen antamiensa kehoitusten ilolla toteuttaminen.

Hän kun on luvannut saattaa meissä aloittamansa työn päätökseen, ja sen vuoksi emme ole matkallamme koskaan yksin tai oman osaamisemme varassa.

Kiitos kun kuuntelit.

8. Saksofonilla: Tiellä ken vaeltaa -virrestä.

9. Iki-ihmisten Pyhäkoulun toimitti: käsikirjoitus ja puheisuus pastori Mauno Lehto, musiikki kanttori Maria Suviaro, saksofoni Marko Kokkila. Kuusamon luterilainen seurakunta.